

בנו של המיליונר

למישרד התיקשורת ממכיל, נובעת מאותו מקור.

רובינשטיין שייך לאסכולת המחשב בה, הרואה בצמיחה הכלכלית את חזות הכל, ומתנגד בכל תוקף ל"דמוגוגיה סוציאלית". בממשלה יש לו שותפים רבים לקרמחשבה זה. רובינשטיין רואה בגד יעקובי, ביצחק מודעי, כיגאל הורביץ ואפילו במשה ארנס וביצחק שמיר בעלי-ברית נגד הסת"רות ההמונים הפרועים על זכויות היתר של הבורגנות. אין ספק שגם הנציגים האינטליגנטיים במועצת שינוי רואים את הרברים עין בעין. לא רק הכריזמה של רובינשטיין הכריעה את הכף. מילחמתו של השותף הוותיק והפרלמנטר הפעלתני, ח"כ מרדכי וירשובסקי, נגד ההצטרפות, היתה אבודה מראש. בעידן של מילחמת גוג ומגוג כלכלית, יש לנמצאים במרכז זירת הכרעה יתרונות עצומים. המאבק על "הצלתה של ישראל מבחינה כלכלית". אינו אלא מילחמת קיום. שמטרתה להטיל את התשלום על המצב הפרוע על הצד השני, המובס. יגאל הורביץ ואמנון רובינשטיין לא יסבלו משום גזרות כלכלית באורה ממש מאכזב. עורפי השומן שלהם יספיקו לשנים רבות. הידוק התגורה של חלק אחד מהציבור, פירושו הרחבתה עבור החלק השני.

חריגות רגשניות

מאז ומתמיד התקומם רובינשטיין נגד תג. השמאלנות" שתלו בו אנשים, הרואים בכל איש ציבור שאיננו זוללי-שטחים או שונאי-ערבים מובהק שמאלני. ואומנם, בכל הנוגע להשקפותיו החברתיות-כלכליות שייך מנהיג שינוי לאגף הימני-שמרני. (לא ליברלי, אלא אם כן כוונתם מושג זה באמות המידה של המאה ה-19) של המפה הפוליטית. מאז בחירתו לכנסת ה-9 ב-1977 לחם נגד הטבות חברתיות "מפליגות".

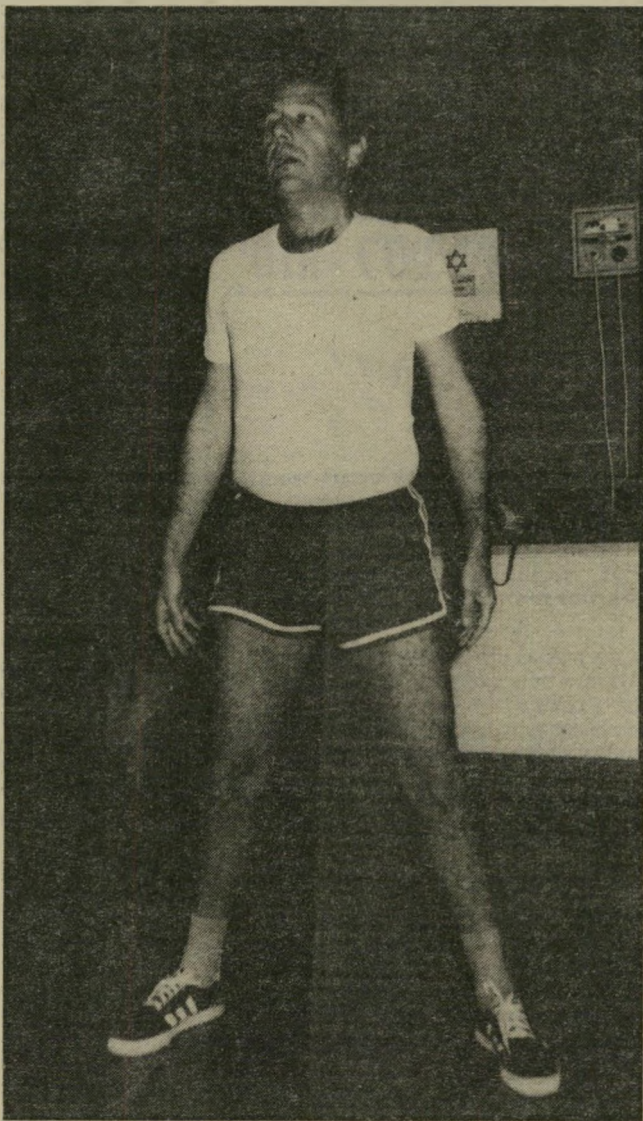
הוא יצא, למשל, נגד החוקים סוציאליים דמוגוגיים. כמו חוק הינדון-הרובה לגילאי 43 או העלאת קיצבות הילדים. הוא דרש, באורח עיקובי, שכל ח"כ, שיציע הצעת-חוק בנושא הרווחה, יצורף אליה, תג-מחיר כלכלי. האיש שנולד למיש"פחת מיליונרים לא התקשה, כמובן, לממן את לימודי שני ילדיו בגן, ולא היה זקוק לקיצבות-ילדים.

מכאן נגזרו גם יתר השקפותיו בנושאים האלה. עוד לפני יתור משנה, ביולי 1983, דרש רובינשטיין לבצע פחות ריאל, ולקצץ באורח דראסטי בהוצאות הממשלה. הוא שיבח בגלוי את יגאל כהן-אורגד, שניסה בתחילת דרכו לתקן את מריניות היר הפתוחה של קודמו, יורם ארדור. רובינשטיין התייחס לארדור כוועה גלוויה. בזמן שניתת-הרופאים לא הסתיר רובינשטיין את תמיכתו ברעיון הרוויזיוניסטי הישן של בור-רות-חוכה. את הסוציאליזם, ואפילו את הסוציאליזם-דמוקרטיה, הוא רואה כתורה מיושנת: "גם מי שמתנגד לליכוד אינו חייב לקבל את ההשקפה הכלכלית של

הכריז מילחמת-חורמה אחרי פרשת צברה ושאתילא. הפרשנות כאן כמעט מיותרת. העובדות מדברות בעד עצמן. אלא שהרברים אינם כלי-כך טהורים כפשטותם. אוסקר ויילד כתב פעם ש-האמת היא לעיתים נדירות טהורה, ואף פעם איננה פשוטה. להציג את הפרופסור-למישפטים הצבר, שנולד למישפחת-קבלנים עשירה, שזכה בחי-נוך מעולה והצטיין בכמה מערכות ציבוריות חשובות, כסתם נוכל השואף שילטון יש בכך משום פשטנות מטעה. לא רק רובינשטיין כסובייקט עמד

התיקשורת כממשלת, האחרות הלא-ר" מית" פנה לקהל-בוחרים. שחשש, בצדק, להצביע בעד שימרון פרס, פן יפנה יו"ד מפלגת-העבודה לקואליציה עם הליכוד. רובינשטיין הציע לקהל בוחריו נוסחה ברורה: "אני מעריך משופר, קול נטו נגד הליכוד. אם תצביעו בערי, אתמוך כממשלת מערך, אבל לא אלך בשום פנים לממשלת אחרת לאומית".

מביוון שהוא עשה ממש בדיוק ההיפך, אין מנוס מ" להגדיר את המעשה שלו כהר-

רובינשטיין מתעמל הבעה מנומסת

כאן בפני רילמה, והעדיף למעול כאמנם של בוחריו.

מנהיג שינוי פעל גם בניצוג של מעמה, של קבוצת-עילית מובהקת, הנאבקת על קיומה מול גלי הסופוליוז הימני. מבי-חינה אובייקטיבית הוא שירת את האינטרס המעמדי שלו.

הרוב, שהוא הצליח לגייס במועצת שינוי להצטרפות לממשלה, לא היה מיכרי. גם העובדה שיר-מינו בשינוי, מהגרס יורם אלסטר, הולך איתו

נאה בוטה של הבורר. מנהיג שינוי, שהציג מאז ומתמיד את עצמו כשימרה-החזות של ההיגיינה הציבורית, הוכיח שאין הבדל גדול בינו ובין אמנון לין ויצחק סרין, למשל. מילה אינה מילה, הבטחה אינה הבטחה, ואין אפילו תקופת-צינון סבירה בין הבטחה ובין הפרתה. גם העובדה שהוא קיבל תמורה מיידית, רק מחמירה את הרושם הכבד, של המעשה הזה. רובינשטיין יושב בממשלה ליד אריאל שרון, שעליו

שרי-התיקשורת, אמנון רובינשטיין, נכנס ל"וולוו" הקשור בחפקי-דו*. רבים תמהים: מה קרה לו? מדוע הפך את כל ההבטחות שנתן זה עתה לבוחריו?

מנחם בגין. את הונאת המחנה הליברלי ביצעה, כמוכח, תנועת ר"ש ב-1977. את כל היתר השארנו, אם מותר להשתמש בכינוי הטעון הזה, ללא שינוי.

לשרת את המעמד

אומנם הונה מנהיג שינוי, אמנון רובינשטיין (53) את קהל בוחריו? לפחות מבחינת התחייבותו הציבורית הגלוויה, אין כל ספק בכך. לפני פחות משלושה חודשים, ב-18 ביולי, השתתף רובינשטיין בחגיגות אופייני באזור תל-אביב. העיתונאי יוסי מלמן תיאר, בשמש של התמוגגות, את כוודה-שיכנוע הגדול של רובינשטיין, את יכולתו להשפיע על שומעיו.

בין השאר, חזר והבטיח מנהיג שינוי כי הוא לא יצטרף לממשלת אחרות לאומית. לבן בטוח להצביע בעד שינוי, ולא בעד המערך שעלול לרוץ לממשלה בזאת.

הרברים ברורים כשמש, ואין טעם בהתפתלויות ובהצטרפויות. שרי

על המושב: גליון השבוע האחרון של העולם הזה.

בוטות אחרים אחרי שמנהיג שינוי, אמנון רובינשטיין, הצטרף להסכם קואליציוני עם אריאל שרון ועם הרב חיים דרוקמן, והיה לשרי-התיקשורת, היה משקיף מרושע במיוחד עלול לתאר אותו במילים הבאות:

יש אצלו סער גדול בין חזות חיצונית ואמת פנימית. בחוץ מתנוסס שלט גדול: כאן ניצבת אישיות לתיסארת, הבנויה ל"תלסיות. אך אותם בודדים הנכ-נסים אל פנימו של המיבנה מגלים צריף-עין רעוע, חורבה אפלה ונטולת-חיים, השונה לח" לוטין מאותו מיבנה מפואר, המצטייר בדימויו של הציבור".

ועל "שינוי" היה אותו רשע כותב את השורות הבלתי-נשכחות הבאות: "שינוי פנתה למחנה מסויים. המחנה הגאור והליברלי, הוציאה ממנו קולות כטענות-שווא, והעבירה אותם למחנה הימני-הרדי, כדי לספק כסא לשר משורותיה".

כמעט שאין צורך לספר לקורא שאת שני האפיונים הקשים האלה הביא אמנון רובינשטיין עצמו בסיפורו ניסיון פוליטי מסויים. העוסק בפרשת ר"ש. אלא שהאישיות המתור-ארת כאן בארס כזה היא יגאל דיין המנוח, אחרי שהצטרף לממשלתו של